

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА
БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

№ 13 (742) ● Пятніца, 11 красавіка 1969 г. ● Цана 2 кап. Год выдання XXII

СЭННЯ У НУМАРЫ:

● Кліча юбілейны камуністычны суботнік ● Мацнеюць студэнцкія сувязі ● У цэнтры ўвагі — культура вёскі

Хутка сесія. Шмат часу аддаюць студэнты хіміфака практычным заняткам у лабараторыях.

НА ЗДЫМКУ: студэнтка другога курса Ала Чарнабай на занятках на аналітычнай хіміі.

Фота М. НЕЧЫПАРЭНКІ.

СВЯТА КАМУНІСТЫЧНАЙ ПРАЦЫ

Увесь гэты тыдзень ва ўніверсітэце праходзіў пад сцягам падрыхтоўкі да ўсе-саюзнага камуністычнага суботніка. Вызначаліся месцы, дзе трэба прыкласці найбольш сіл і энергіі, дзе дапамога студэнтаў найбольш неабходна.

І вось у партыйным камітэце сабраўся своеасаблівы штаб па кіраўніцтву амаль васьмітысячнай працоўнай арміяй.

Прарэктар па вучэбнай

работе С. А. Умрэйка яшчэ раз спыніўся на першастанцыйных задачах, падкрэсліў вялікае палітычнае значэнне цяперашняга камуністычнага суботніка.

Сакратар парткома Т. Я. Дударова расказала аб парадку правядзення суботніка ва ўніверсітэце.

Заўтра тры тысячы студэнтаў пасля лекцый выйдучь працаваць на агульна-ўніверсітэцкія аб'екты. Яны

прывядучь у парадак вучэбныя карпусы і інтэрнаты, стадыён, выканаюць працаёмкія работы ў бібліятэцы.

Студэнты хімічнага факультэта будучь працаваць на будаўнічай пляцоўцы новага хімічнага корпусу.

Фізікі, геологі, географы і журналісты — тысячны студэнцкі атрад — будучь працаваць на трактарным заводзе.

Філолагі, юрысты, біёлагі

ўносяць свой уклад у добраўпарадкаванне ўніверсітэцкага гарадка, плошчаў і вуліц сталіцы.

Дзень 12 красавіка — усенароднае свята камуністычнай працы. І няхай не будзе ніводнага чалавека з нашага калектыву, які б не адчуў у гэты дзень радасці калектывнай працы, шчасця сваімі рукамі пераўтвараць і ўпрыгожваць жыццё.

А. КАРЭЛІНА.

НА ФЕСТИВАЛЬ ДРУЖБЫ

Днямі ў Харкаве адкрыецца фестываль дружбы ўніверсітэтаў краіны. У ім прыме ўдзел вялікая група студэнтаў нашага ўніверсітэта. Рыхтуюцца ў дарогу члены студэнцкага навуковага таварыства, удзельнікі мастацкай самадзейнасці, зборная каманда ўніверсітэта па мастацкай гімнастыцы.

Студэнты ўніверсітэта — прадстаўнікі дзевяці факультэтаў — пазнаёмяць харкаўчан з беларускім песенным і танцавальным мастацтвам, пакажуць сваё спартыўнае майстэрства. Н. Руновіч і В. Дук, студэнты другога курса гістарычнага факультэта, выступяць з навуковымі дакладамі.

Харкаўскае свята дружбы яшчэ лепш замацуе сувязі ўніверсітэцкіх калектываў нашай краіны.

ФОРУМ АДБУДЗЕЦА Ў ДАГЕСТАНЕ

У канцы красавіка Дагестанскі ўніверсітэт імя У. І. Леніна ча нешалькі дзён стане студэнцкай сталіцай. Сюды з'едуцца прадстаўнікі вуні, якія носяць імя Уладзіміра Ільіча Леніна.

Многанацыянальны форум адкрыецца навуковай канферэнцыяй «Ленінскія запаветы моладзі».

Гаспадары і госці з розных рэспублік Савецкага Саюза прымуць удзел у дыспуце «Вучыцца камунізму» і ў вечары інтэрнацыянальнай дружбы, абмяняюцца вопытам за круглым сталом камсамольскага актывіста, разам здзейсняць цікавыя горныя паходы. Дэлегацыю нашага ўні-

версітэта ўзначаліць сакратар камітэта камсамола М. Ціва. З дакладам «Ленін і моладзь» выступіць на канферэнцыі ў Махачкале студэнтка другога курса гістарычнага факультэта Г. Вялюгіна.

Сярод членаў дэлегацыі беларускіх студэнтаў сакратар камсамольскага бюро другога курса фізфака Н. Добрэсеў, загадчык інтэрсектара камітэта камсамола В. Кушнер, стажор-даследчык, сакратар камітэта камсамола матэматычнага факультэта В. Прокашавая, саліст народнага аркестра народных інструментаў, выканаўца беларускіх народных песень А. Злобіч і іншыя.

На геолога-геаграфічным факультэце адбылася навуковая канферэнцыя. З лекцыяй «Антыкамунізм — галоўная ідэйна-палітычная зброя імперыялізму» выступіў старшы выкладчык кафедры навуковага камунізма Іван Іванавіч Уласенка.

НА ЗДЫМКУ: у час канферэнцыі.

Фота Я. Данілава.

УКАЗ

ПРЭЗІДЫУМА
ВЯРХОўНАГА
САВЕТА БССР

Аб узнагароджанні тав. Павецьева Г. А. Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР

За актыўную навукова-педагагічную дзейнасць і ў сувязі з шасцідзесяцігоддзем з дня нараджэння ўзнагародзіць загадчыка кафедры Беларускага дзяржаўнага ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга ўніверсітэта імя У. І. Леніна дацэнта Павецьева Гаўрылу Аляксеевіча Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР С. ПРЫТЫЦКІ.
Сакратар Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР Д. ЛУКАШЭВІЧ.

4 красавіка 1969 года.
гор. Мінск.

КУРАТАРЫ ВУЧАЦА

Часта перад імі выступаюць з лекцыямі вядомыя вучоныя. Вось і нядаўна з лекцыяй па пытаннях, якія найбольш цікавяць моладзь, перад групай куратараў выступіў А. Я. Жураў.

Ён спыніўся на пытаннях унутранай і знешняй палітыкі нашай краіны. Асабліва ўвага была звернута на тое, як праводзіць гутаркі з моладдзю па лінінскай тэматыцы, як лепш падабраць літаратуру для гэтага.

У заключэнне А. Я. Жу-

раў адказаў на пытанні куратараў. Пасля лекцыі я папрасіў Валянціна Мікалаевіча Русака, куратара 8-й групы трэцяга курса матэматычнага факультэта расказаць аб сваёй рабоце. — Вядома, трэцякурснікі — людзі дарослыя у

нас было жыццё і дзейнасць такіх вядомых матэматыкаў, стваральнікаў канструктыўнай тэорыі функцый, як П. Л. Чэбышаў, А. А. Маркаў, С. М. Бернштейн. У такіх выпадках хтосьці са студэнтаў рыхтаваў даклад, а астатнія да-

нядаўна цікава прайшла ў нас гутарка аб валютна-фінансавым крызісе ў Англіі. Вядома, не выпускаем з поля зроку і вучобу. Аб паспяховасці і наведванні лекцый студэнтамі вядзем размову не толькі перад пачаткам экзаменаў, але і на працягу ўсяго семестра.

Тэмай будучых сустрэч са студэнтамі будзе жыццё і дзейнасць нашага правадыра — Уладзіміра Ільіча Леніна.

У. ШАРПІЛА.

ПОМНІКУ СТАЯЦЬ!

Ажыццелена абмяркоўваюцца ў гэтыя дні на трэцім паверсе галоўнага корпусу выстаўлены эскізы помніка студэнтам і выкладчыкам ўніверсітэта, якія загінулі ў барацьбе з ворагам у гады Вялікай Айчыннай вайны. Удзел у конкурсе на лепшы

праект прынялі як прафесіяналы, так і студэнты з гістарычнага, фізічнага, а таксама з падрыхтоўчага факультэтаў. Асабліваю ўвагу прыцягвае задума Л. А. Соскіна пад назвай «Вянок памяці».

Лекцыі, семінары, лабараторныя і практычныя заняткі — такі студэнці вучэбны дзень. Але ён, як правіла, зацягваецца да позняга вечара. Пасля кароткага абедзеннага перапынку—зноў заняткі. Толькі цяпер ужо ў читальных залах, кабінетах, інтэрнацыйных пакоях.

На здымках нашага фотакарэспандэнта Я. Данілава вы бачыце студэнтаў юрыдычнага факультэта ў час работы ў кабінце дзяржаўнага права і савецкага будаўніцтва.

На здымку ўнізе—будучыя географы на занятках па эсгізнаму маляванню.

ца неканкрэтныя рашэнні, такія, напрыклад: «Задача камсамольцаў накіраваць свае веды на выкарадных мэтах».

Або вось радкі, поўныя «свежых» думак: «Патрэбна наладзіць яе работу (академічнай камісіі), надаць ёй самастойнасць, г. зн. асобна ад камітэта камсамола весці ўсю работу і быць на

ратары клапаціліся аб правільным складанні дакументаў, каб кожны матэрыял быў добра адрэдагаван, выключоў дубійнае тлумачэнне і, што важна, захоўваўся ў вызначаным месцы».

А як атрымліваецца ў нас часцяком? Групкамсорг вядзе ўлік кожнага камсамольца ў дзённымі. Праходзіць год, і гэты дзённый губляецца. Новы ж групкамсорг не мае даных аб камсамольцах групы і часта піша шаблонную характарыстыку. Мы можам пазбегнуць гэтай з'явы. Неабходна толькі на працягу года адной гатоўцы людзей прыцягнуць іх да грамадскай работы і ўсе даныя заносіць у асабістую анкету.

Што ж датычыць справаводства ў цэлым, то мы прапануем, акрамя асноўных дакументаў (праатаколы і пастановы), наступнае:

- 1) У групах завесці асабістую анкету на кожнага камсамольца
- 2) Увесці ў практыку штогадовыя пісьмовыя справаздачы групкамсоргаў, сак-

НЕ ДЗІВАЦТВА,

Акуратна аформлены, правільна напісаны, змястоўны дакумент — вялікая дапамога ў рабоце. Ён не толькі дазваляе ў кароткі тэрмін вызначыць асноўныя напрамкі дзейнасці арганізацыі, але і дысцыплінуе камсамольцаў, нясе ў сабе зарад арганізацыйнага, нараджае стройную сістэму.

Як жа ідуць справы ў нас? Ці маем мы такую багатую крыніцу, якая дазволіла б нам больш поўна выкарыстоўваць у сваёй рабоце гістарычны вопыт, накоплены камсамольцамі? Пакуль гэта ў нас цяжкае пытанне. Уся бяда ў тым, што некаторыя камсамольскія важкі бачаць у дакументах толькі паперу, а ў справаводстве — усяго толькі бюракратызм. Знаходзяцца такія камсамольцы, якія лічаць за сорам акуратна весці справаводства. Яны прама заяўляюць: «Наогул не трэба пісаць ніякіх папер, у тым ліку і пратаколаў сходаў. Сабраліся, пагаварылі — вось і ўся работа».

роўных правах з камітэтам камсамола».

Абыякавыя адносіны адказных таварышаў, якія афармлялі пратакол, і парадзілі сапраўдны бюракратызм, паставілі пад удар аўтарытэт камітэта камсамола факультэта.

Кожнае рашэнне, кожная пастанова — гэта вынік роздумаў аб стылі і метадах арганізацыйна-выхаваўчай работы, гэта глыбокі аналіз памылак. У гэтых матэрыялах, як у лустэрку, павінна адбіцца ўсё жыццё арганізацыі. Менавіта та-

А НЕАБХОДНАСЦЬ

кія пратакол ці пастанова дазваляюць здзяйсняць кантроль, фактычнае выкананне справы, праверыць людзей. А ў гэтым жа і толькі ў гэтым «воздзе всей работы», падкрэсліваў У. І. Ленін.

Немагчыма пры правярцы абмежавацца голым канстатаваннем: выканана і сарвана столькі мерапрыемстваў. Мала адзначаць, што на I курсе фізфака, напрыклад, вельмі нізкае наведванне, а на III курсе біяфака — паспяховасць. Патрэбен усёбаковы аналіз. А яго немагчыма зрабіць без добрай дакументацыі.

Як бачна, камсамольскае справаводства — не капрыз, не дзівацтва асобных таварышаў, а неабходнасць. Нам бы хацелася, каб сак-

ратароў курсаў, факультэтаў.

- 3) Стварыць на факультэтах архіў, які дазволіць склаці леталіс камсамоліі факультэта.

Мы набліжаемся да знамянальнай даты — 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна; падводзім вынікі, раздумваем над мінулым, цяперашнім і будучым. Не выпадкова таму мы ўсе настолькі звяртаемся да гісторыі стварэння камсамола, яго дзейнасці. Усё лепшае з арсенала папярэдняга ім імкнемся ўзяць з сабой каб рашуча рухацца ўперад, удасканальваць нашу ўнутрысаюзную работу.

П. БОНДАР,
намеснік сакратара камітэта камсамола па арганізацыйнай рабоце.

У САДРУЖНАСЦІ З НАВУКАЙ

У камсамола Мінскай вобласці і навуковых работнікаў сталіца даўня моцная дружба. Вядучыя вучоныя рэспублікі, выкладчыкі, аспіранты, студэнты старэйшых курсаў часта выступаюць перад моладдзю вобласці з лекцыямі і дакладамі, гутаркамі па самых актуальных праблемах сённяшняга дня. Асабліва цесныя кантакты ўсталяваліся ў Мінскага абкома камсамола з кафедрай марксісцка-ленінскай філасофіі, кафедрай журналістыкі, філалагічным факультэтам універсітэта.

Зусім нядаўна камітэт камсамола накіраваў 10 студэнтаў старэйшых курсаў, падрыхтаваных на факультэце грамадскіх прафесій універсітэта, для работы пазаштатнымі лектарамі абкома камсамола. Добрую і вялікую справу зрабілі нядаўна Мінскі абком ЛКСМБ і кафедра марксісцка-ленінскай філасофіі універсітэта, правёўшы навукова-практычную канферэнцыю «Камсамол і ўздым культуры вёскі».

... Вёска Казловічы. Цэнтральная сядзіба перадавога на Міншчыне калгаса імя С. М. Кірава Слуцкага раёна. Хто не ведае ў вобласці, нават у рэспубліцы гэтай гаспадаркі! Вёска зачароўвае сваёй прыгажосцю адразу. Роўная асфальтаваная вуліца, тратуары паабалд дарогі, прыгожыя, усё ў прысадах, дамы калгаснікаў. Хораша прайсціся па сучаснай беларускай вёсцы, яшчэ больш прыемна пагутарыць з людзьмі, якія тут жывуць.

На два дні вёска Казлові-

чы і калгас імя Кірава сталі цэнтрам увагі ўсіх камсамольскіх арганізацый Мінскай вобласці, моладзі. Сюды ў Дом культуры калгаса імя Кірава з'ехаліся камсамольскія важкі, клубныя і бібліятэчныя работнікі, камсамольцы вобласці, каб параіцца па пытаннях далейшага ўздыму культуры вёскі.

У камсамола слаўныя і гістарычныя традыцыі ў рэвалюцыйнай перабудове на вёсцы, у стварэнні на сяле лепшых умоў для культурнага і духоўнага росту, для плённай творчай працы на палях і фермах.

Немалы вопыт у камсамольскіх арганізацый вобласці сёння па перабудове вёскі. Камсамольцы актыўна ўдзельнічаюць ва ўзвядзенні новых будынкаў і аб'ектаў у калгасах і саўгасах, з'яўляюцца стараннымі шукальнікамі ў паляпшэнні быту і жыцця сучаснай вёскі, многае робяць па арганізацыі адпачынку хлебарабаў. Камсамол сёння — самая дзейная сіла на вёсцы, яму многа накіравана па праву здзяйсняць, ад яго многа чакаюць.

Менавіта гэтыя пытанні абмяркоўваліся на навукова-практычнай канферэнцыі: «Камсамол і ўздым культуры вёскі».

Адметная рыса канферэнцыі — самы актыўны і зацікаўлены ўдзел нашых вучоных у вырашэнні карэннага паляпшэння жыцця і быту працаўнікоў савецкай вёскі.

Кіраўніцтва канферэнцыі ажыццяўляла кафедра марксісцка-ленінскай філасофіі

універсітэта. Старшыня арганізацыйнага камітэта па правядзенню канферэнцыі — член-карэспандэнт АН БССР, прафесар, загадчык кафедры Васіль Іванавіч Сцяпанаў. З дакладамі выступілі выкладчыкі кафедры дацэнты В. Д. Лапцёнак і І. Г. Родзін.

Канферэнцыю адкрыў уступным словам прафесар Васіль Іванавіч Сцяпанаў. Ён адзначыў важнасць узятай праблемы, абгрунтаваў неабходнасць правядзення канферэнцыі на гэту тэму зараз, узяў асноўныя праблемы, якія стаяць перад вучонымі і камсамалам у пытаннях камуністычнага выхавання жыхароў вёскі, і г. д.

З цікавасцю выслухалі ўдзельнікі канферэнцыі выступленне дэлегата III з'езда РКСМ Мікалая Уладзіміравіча Разанава: «У. І. Ленін аб удзеле моладзі ў камуністычным будаўніцтве».

З асноўным дакладам — «Карэнае паляпшэнне жыцця і быту працаўнікоў савецкай вёскі» на канферэнцыі выступіў кандыдат філасофскіх навук Васіль Данілавіч Лапцёнак.

Дакладчык спыніўся ў асноўным на фактах з жыцця і быту хлебарабаў Міншчыны, перадавых гаспадарак сталічнай, Гродзенскай і Віцебскай абласцей, якія крамамоўна сведчылі аб вялікім росце культуры і ўзроўню жыцця і быту сельскіх працаўнікоў. Калгас імя Калініна Нясвіжскага раёна зараз мае 64 трактары, 40 аўтамашы, 18 зернявых камбай-

наў, 150 электраматораў. Пасля вайны ў вёсцы закончыў школу 1043 чалавекі, вышэйшую адукацыю атрымалі 270 чалавек, з іх настаўнікаў — 120, інжынераў — 72, урачоў — 40, аграномаў — 25. І гэта ў адной вёсцы!

Даклад сакратара абкома камсамола К. У. Туровіча раскрываў змест паняцця «ўздым культуры вёскі» ў сучасных умовах, вызначыў канкрэтныя пункты прыкладання сіл камсамола ў вырашэнні праблем, якія стаяць перад сучаснай вёскай.

Пытанні практычнага ўдзелу камсамольцаў і моладзі ў культурным ператварэнні сучаснай вёскі ўзнімалі ў сваіх выступленнях сакратар Любанскага райкома камсамола У. Ганчарык — «Пошук найбольш эфектыўных шляхоў у вытворчасці як адзін са сродкаў барацьбы за культуру вёскі», сакратар Любанскага РК ЛКСМБ А. Курач — «Удзел камсамольцаў і моладзі ў будаўніцтве на вёсцы».

Цікавымі былі выступленні прапагандыста з калгаса імя У. І. Леніна Лагойскага раёна Г. Бугрыма — «Асаблівае авалодвання вясковай моладдзю марксісцка-ленінскай тэорыяй», намесніка дырэктара абласной бібліятэкі Н. Балуковай — «Выкарыстанне кнігі ў камуністычным выхаванні вясковых моладзі».

Вялікую цікавасць выклікаў даклад кандыдата філасофскіх навук І. Г. Родзіна — «Да пытання аб збліжэнні культурных узроўняў сяла і горада». Па гэтаму

пытанню было асабліва многа ўступленняў і спрэчак.

У першы дзень канферэнцыі ўдзельнікі з задавальненнем праслухалі выступленне Героя Сацыялістычнай Працы старшыні калгаса імя Кірава С. Д. Лямешчанкі. Прысутным цікава было даведацца, што калгас па праву займае адно з першых месцаў у рэспубліцы, узнагароджан памятным сцягам ЦК КПСС, Савета Міністраў СССР і ВЦСПС. У калгас уваходзіць восем вёсак. Тут каля трох тысяч працаўнікоў. Моладзі, якая была занята ў сельскагаспадарчай вытворчасці, сёлета налічваецца 309 чалавек. Чама моладзь затрымліваецца ў калгасе, застаецца працаваць у вёсцы? Перш за ўсё таму, што той, хто застаецца, атрымлівае прафесію, вучыцца нейкай спецыяльнасці.

Не менш цікавым было і знаёмства з гаспадаркай калгаса імя С. М. Кірава. Удзельнікі канферэнцыі наведвалі сакавадз, малочна-тварную і свінагадоўчую фермы, новую забудову вуліцы вёскі Казловічы, школу-дзесяцігодку.

Вечарам яркай дэманстрацыяй талентаў вясковай моладзі прайшоў канцэрт мастацкай самадзейнасці. Выступленне Казловіцкага народнага хору вельмі спадабалася ўсім удзельнікам семінара.

На другі дзень быў заслушан даклад сакратара Малладзечанскага райкома камсамола А. Богана — «Развіццё ініцыятывы і самадзейнасці камсамольцаў і моладзі ў

барацьбе за культуру вёскі ў святле рашэнняў кастрычніцкага (1968 г.) Пленума ЦК КПСС». Раён вызначаецца сваёй актыўнасцю ў вырашэнні пытанняў па далейшаму ўздыму культуры вёскі. Менавіта тут, у Малладзечанскім раёне, нарадзілася ініцыятыва руху, дэвіз якога — «Нашым вёскам — высокую культуру».

З вялікім і грунтоўным дакладам «Крытыка буржуазнай ідэалогіі і моладзь» выступіў прафесар В. І. Сцяпанаў.

Згодна з праграмай канферэнцыі, адбыліся выступленні вучоных і камсамольскіх работнікаў па пытаннях форм выхавання вясковай моладзі на рэвалюцыйных, баявых і працоўных традыцыйных савецкага народа і КПСС, пытаннях замацавання ў быце калгаснай вёскі новых абрадаў і звычайў.

Паход за культуру сяла працягваецца. Канферэнцыя дала мажлівасць перагледзець усё тое добрае, што зроблена і дасягнута.

Мінскі абком ЛКСМБ Беларускай шчыра дзякуе вучоным кафедрам марксісцка-ленінскай філасофіі, асабіста прафесару В. І. Сцяпанаву, дацэнтам В. Д. Лапцёнку, І. Г. Родзіну за актыўную работу і асабісты ўдзел у падрыхтоўцы і рабоце навукова-практычнай канферэнцыі.

Ул. НАВУМОВІЧ,
загадчык сектара культуры-масавай работы Мінскага абкома камсамола.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

У СЭРЦЫ З ЛЕНІНЫМ

Мар'ян ДУКСА

АЙЧЫНЕ

«Время — начинаю про Ленина рассказ...» Гэтымі словамі з паэмы Маякоўскага была адкрыта літаратурная канферэнцыя на тэму «Бессмяротны вобраз Ільіча ў мастацкай літаратуры і мастацтве» ў чытальнай зале ўніверсітэцкай бібліятэкі.

Перад чытачамі выступілі студэнты філалагічнага факультэта Алейнікава, Панчанка, Шабан, Аўдзейчук і іншыя. Яны прачыталі ціка-

выя ўрыўкі з твораў Горкага, Маякоўскага, Беднага, Безыменскага, Святлова, у якіх з найбольшай мастацкай выразнасцю раскрыта вобраз простага і мудрага правадыра.

Аб тым, як падыходзіў да вырашэння ленинскай тэмы Горкі, як працаваў ён над літаратурным партрэтамі Ільіча, расказала студэнтка хімічнага факультэта Малашэвіч.

Не менш цікавым было

выступленне і студэнткі філфака Аучыннікавай — «Вобраз Леніна на кінаэкранах і сцэнах тэатраў».

Аб традыцыях і наватарстве Ленініяны ў сучаснай савецкай літаратуры гаварыў студэнт гістфака Паўловец.

Канферэнцыя была арганізавана і праведзена супрацоўнікамі бібліятэкі (адказны А. М. Рукшын) разам з кафедрай рускай савецкай літаратуры (адк. У. С. Карабан). Дарэчы, гэта не пер-

шае сумеснае мерапрыемства двух калектываў, якое праводзіцца ў гонар 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна. Мы неаднарадова былі ўдзельнікамі і сведкамі дыспутаў па кнігах, канферэнцый і вечароў, якія праводзіліся на факультэце і ва ўніверсітэце. І гэта не апошнія планы мерапрыемстваў і ў кафедры рускай савецкай літаратуры і ў супрацоўнікаў бібліятэкі.

А. НАВІНСКІ.

Мая душа у радасным трымценні. Другога шчасця не хачу цвілі б Сады твае у марыве вясеннім І пасекі разгалістыя ліп. Сінела б над табою паднябессе, Дзе шчабятанне птушак, Гул пчалы, Дзе льецца, льецца калыханка-песня І праплывае ціха «курлы». Вялі б твае удалячынь гасцінцы, Каб вокал іх— жыты і вербалоз, Каб мог я штохвілінна прычасціцца Святлом найчыстым ад тваіх бяроз. Інакшага і не жадаю лёсу, Заўсёды б толькі слухаць на зары Гамонку нарачанскіх плёсаў І майскую зязюлю у бары. Жыць на зямлі той, дзе да рання зоры Цярушацца ў ружовую раку, На той зямлі, дзе пращчурава гора Правандравала з торбай на баку, І бачыць сосны, блізка да болю, Што безымянна абнялі капец, Ступаць па перамешаным падзале, Дзе соль і кроў, Дзе попел і свінец.

О, Беларусь, мне у старым акопе Праўдзівую легенду раскажы Пра тое, як карычневая Еўропе Лес адпускала толькі на крыжы. Ты сённа—у нейлоне і жалезе. І вышыня у воблаках твая. Па гэткай чыстай, як па першым снезе, Я па табе іду, зямля мая.

СУСТРЭЧА З АЎТАРАМ І ГЕРОЯМІ

У мінулыя пятніцу ў перапоўненай чытальнай зале інтэрната, што на Паркавай магістралі, адбылася літаратурная канферэнцыя па кнізе «Руіны страляюць ва ўпор» лаўрэата Дзяржаўнай прэміі пісьменніка Івана Новікава.

З уступным словам выступіў дацэнт нашага ўніверсітэта пісьменнік Іван Навуменка. Затым студэнты А. Сяюко, Ю. Нагорны, У. Бяражанін выказалі свае меркаванні аб творы пісьменніка.

У госці да студэнтаў прыйшлі разам з аўтарам і героі яго кнігі, удзельнікі гераічнага падполля горада Мінска і Мінскай вобласці — былая сувязная падполля Настасся Фролаўна Верамейчык і Глафіра Васільеўна Суслава, актыўная ўдзельніца партызанскага руху на Уздзеншчыне. Яны расказалі аб грозных часінах вайны, аб сваіх баявых таварышах.

Аўтар паведаміў, як збіраў матэрыял для кнігі, з кім сустракаўся і над чым працуе цяпер.

Студэнты паднеслі гасцям букеты жывых кветак і шчыра падзякавалі за цікавы вечар.

І. РУСАКЕВІЧ.

ПЕСНЯ НЕ КАНЧАЕЦЦА

АПАВЯДАННЕ

Пасля чарговага сардэчнага прыступу, хача і не вельмі моцнага, Сяргей Уладзіміравіч некалькі дзён сядзеў у сваёй халасцяцкай кватэры, думаў, перабіраў у памяці жыццё. Яму не хацелася нічога рабіць. Ён думаў аб тым, што, напэўна, трэба ісці на пенсію па інваліднасці.

Гэтае жаданне ўмацавалася ў ім, і ён пачаў хадзіць на камісію да ўрачоў. А потым, нечакана для самога сябе, сеў і паехаў у гарадок на вялікай раце, у якім калісьці пачынаў сваю працоўную дзейнасць выкладчыкам дзіцячай музычнай школы. Тут яго спаткала позняя каханне, якое трагічна скончылася ў гады мінулай вайны, тут ён партызаніў.

Гарадка Сяргей Уладзіміравіч не пазнаў. Гэта быў прыгожы горад, незнаёмы і малады. І ад гэтага Сяргею Уладзіміравічу зрабілася сумна. Ён паехаў на ўскраіну, дзе дваццаць пяць гадоў назад разыгралася мужняя трагедыя вайны, але замест поля знайшоў некалькі вуліц са шматпавярховымі, крыху пацямяшымі ад часу дамамі. У дварах іх звінелі дзіцячыя галасы, юнакі гулялі ў хакей, на лаўках еадзелі бабулькі. А калісьці...

...Атрад атрымаў звесткі, што гітлераўцы зрабілі па-

станцыі склад гаручага, боепрыпасаў і што тут восьвось выгрузыцца некалькі танкаў, якія накіроўваюцца на карную аперацыю супраць партызан. Трэба было знішчыць склад. Разведчык, які адправіўся з партызанскага атрада, не вярнуўся. Не прайшоў і другі.

І тады паслалі Алёшу Аснецкага і Сяргея Уладзіміравіча. Цёмнай кастрычніцкай ноччу яны аказаліся на гэтым полі.

Алёша Аснецкі... Да вайны ён вучыўся ў музычнай школе іграць на цымбалах. Спявалі яны, паслухмяныя юнаму выканаўцу, то мяшчотна і ціха, то радасна і грозна. Спявалі песню роднай зямлі. У Алёшы быў цудоўны голас...

Амаль усю ноч Алёша і Сяргей Уладзіміравіч перапаўзалі з месца, на месца, але да станцыі і склада трапіць не маглі. Гітлераўцы моцна ахоўвалі кожны метр, раз-пораз у небе павісалі авіяцкія ракеты. Іх белае мёртвае святло прымушала бліжэй прыціскацца да зямлі. Але Алёша прайшоў. Калі ў гітлераўцаў адбывалася змена варты, ён адным рыўком перамахнуў чыгунку і знік у цемры. Для Сяргея Уладзіміравіча пацягнуліся минуты, роўныя гадзінам. А потым адбылося нечаканае. Спачатку з боку склада пачуўся сабачы брэх,

затым некалькі стрэлаў, крыкі гітлераўцаў. Праз некаторы час на чыгунцы паказаліся цёмныя постаці: чацвёрка фашыстаў вялі Алёшу.

І раптам юнак заспяваў. Сяргей Уладзіміравіч не паверыў сваім вухам: «З поўначы тры кулямётныя кропкі. Але там хмызняк і прарыў у калючым дроце. Да станцыі можна трапіць з захаду, там старыя акопы. Па іх — да склада... Праз вадакачку-у...» — гучаў голас... Сяргей Уладзіміравіч запамінаў кожнае слова гэтай мужнай імправізаванай песні. Гітлераўцы нешта крычалі, білі хлопца. А ён усё спяваў. Потым рэзка прагучала аўтаматная чарга — голас Алёшы сціх. Назаўсёды.

Праз некалькі дзён моцны выбух раскалоў будынак станцыі, знёс мост цераз рэчку, велізарным слупам узвілося полымя над складам гаручага.

Аб усім гэтым ён расказаў вечарам рабятам у музычнай школе, куды яго запрасілі. А потым ён сядзеў, прыкрыўшы лоб далонню, і слухаў, як выступалі выхаванцы школы. Ігралі знаёмыя і такія простыя творы, але яму, вядомаму выкладчыку кансерваторыі, чамусьці было прыемна і добра. І не хацелася, каб канцэрт канчаўся.

Вядучая — дзяўчынка з вялізнымі капронавымі бантамі — аб'явіла, што зараз будзе выканана партызанская песня аб Алёшы Ас-

нецкім. На сцэну выйшаў бялы хлопчык год трынаццаці і заспяваў. Сяргей Уладзіміравіч аднаў далонь ад ілба, сэрца забілася моцнамі штуршкамі, і ён адчуў, не хутэй, — убачыў Алёшу... Хлопчык, што стаяў на сцэне і чыстым, роўным голасам спяваў, сапраўды быў падобны на яго. Сяргею Уладзіміравічу на нейкі момант здалося, што не было гэтых дваццаці пяці год, не было і той страшнай ночы, а проста ён, малады выкладчык, сядзіць і слухае Алёшу. Ён устаў і пытаўся ў яго і запытаў у выкладчыкаў:

— Дзе вы ўзялі гэту песню?

Яму адказалі, што яе запісалі самі рабяты ў адной з лясных вёсак у былога партызана.

Сяргей Уладзіміравіч усміхнуўся і нічога не сказаў. Не сказаў, што гэтую песню, адзіную за ўсё сваё доўгае жыццё, напісаў ён. Песню спявалі ў партызанскім атрадзе. А потым ён неяк забыў пра яе.

Усміхаўся Сяргей Уладзіміравіч і ў вагоне, калі сядзеў ля акна, глядзеў на лес і рэчку, на вёскі і сцяжынікі ў полі. Яму смешным здаваліся яго нядаўнія думкі аб пенсіі, аб хваробе, аб спетай жыццёвай песні. Ён ведаў цяпер, што заўтра, як звычайна, прыйдзе на заняткі ў кансерваторыю, будзе зноў вучыць студэнтаў. Бо пакуль ёсць жыццё — песня не канчаецца. Ніколі не канчаецца. М. ПАПКОВА.

Цудоўны падарунак

Яркай дэманстрацыяй нацыянальнага мастацтва быў нядаўна ва ўніверсітэце канцэрт аркестра народных інструментаў імя Т. Джамілава Узбекскай ССР. У шырокую праграму былі ўключаны не толькі творы нацыянальных кампазітараў. Вядучая салістка заслужаная артыстка Узбекістана Рахіма Хакімава пакарыла слухачоў выкананнем песень рускіх і замежных аўтараў. Асабліва шчодро апладзіравалі ёй прысутныя за песні краін Усходу, якія не так ча-

ста даводзіцца слухаць у канцэртных залах Мінска.

У праграме калектыву сярод іншых былі творы і нашых беларускіх кампазітараў. З выключнай эмацыянальнасцю і майстэрствам была выканана на ўніверсітэцкай сцэне «Беларуская полька» Чуркіна і інш.

НА ЗДЫМКАХ: (злева) выступае Рахіма ХАКІМАВА; справа — калектыў аркестра народных інструментаў.

Фота М. Нечыпарэнкі.

Сяргей ЗАКОННИКАУ

* * *

Зноў пахне кропам у матулі ў хаце, І бочка варама патыхае ў твар, Нібы дзяды зімою на палацах, Ляжаць гуркі— някуплены тавар. Я рву вішняк— тугую зелень лісця, Нашу, салю сцюдзёную ваду.

Калі ліном гурок апошні блісне, Пудовы камень на вяршок кладу. А дзядзька, словы цэдзячы паволі, Дзе, як першакласніку, урок: «Патрэбна песня кожнаму застоллю, Да кожнай новай бульбіны —гуркі!»

ТРЫВОГА

Зямлю капані у месцы любым, І скрыгат жалеза выдасць вайну. Над садамі ў небе ляцяць галубы, Іх крылы падобны да кветак ільну.

Іржавую гільзу кладу на далонь, Не гільза—прабітае сэрца байца... Трывога ў грудзях палыхне, як агонь, Нібыта вайне ўсе няма канца.

ШАШКІ

Закончылася першынство рэспублікі па рускіх шашках сярод мужчын, якое праходзіла ў г. Гомелі з 20 па 30 сакавіка. За чэмпіёнскі тытул змагаліся 36 мацнейшых шашыстаў рэспублікі з усіх абласцей і г. Мінска. Дваццаць два майстры спорту аспрэчвалі ганаровы тытул чэмпіёна. Сярод удзельнікаў былі экс-чэмпіён краіны А. Плакхін (Мінск), неаднаразовы чэмпіён рэспублікі В. Рыбакоў (Віцебск), трохкратны чэмпіён СССР у гульні па перапісы Э. Рыбакоў (Гомель), чэмпіён рэспублікі 1966 г. Г. Хацкевіч (Гродна,

былі выпускнік БДУ), ветэран беларускіх шашак майстар спорту Б. Красніцкі (Магілёў) і іншыя.

За ганаровы чэмпіёнскі тытул змагаліся таксама і шашысты універсітэта: майстры спорту У. Беляеўскі, Г. Укман, Г. Пеўзнер, Б. Бліндэр (усе — матфак), кандыдат у майстры Н. Чалядзюк (гістфак).

Найбольш паспяхова выступіў малады майстар студэнт III курса матфака Г. Пеўзнер, які, нягледзячы на вельмі няўдалы старт (паўгачка з трох матчыхых), не губляў надзей і з бліскучым

ВЫКАВАНЫ Ў ЗМАГАННІ

чым вынікам на фінішы (5 ачкоў з 6 матчыхых) здолеў у апошнім туры дагнаць лідзіраваўшых майстроў А. Плакхіна, В. Рыбакова і Э. Рыбакова. Усе яны паказалі аднолькавы вынік — 6,5 ачка з 10 матчыхых і падзялілі 1—4 месцы.

Цяпер лёс чэмпіёнскага тытула павінна была вырашыць табліца каэфіцыентаў. Але і яна не вызначыла чэмпіёна. Па яе выніках I—II месцы падзялілі майстры А. Плакхін і В. Рыбакоў. Абодвум раённым федэрацыі шашак БССР прысвоены званні чэмпіёнаў і ўручаны залатыя медалі. Уладальнікам бронзавага медалю стаў Э. Рыбакоў. Не пашанцавала Г. Пеўзнэру які вымушан быў задаволіцца

чацвёртым месцам, але гэты вынік — крок наперад, калі ўлічыць, што ён у чэмпіянаце рэспублікі ўжо займаў 5—6 месцы разам з А. Плакхіным.

Будзем спадзявацца, што ў наступным чэмпіянаце Г. Пеўзнер падымецца на ступеньку вышэй.

Вельмі не пашанцавала другому студэнту трэцяга курса матфака У. Беляеўскаму. Ён вельмі ўдала пачаў спаборніцтва і на працягу ўсяго чэмпіяната знаходзіўся ў групе лідэраў, але ў апошнім туры пацяпеў крыўднае паражэнне ад майстра Г. Хацкевіча і быў адкінут на 10 месца.

Увогуле трэба адзначыць паспяховае выступленне астатніх шашыстаў уні-

версітэта. Усе яны на гэтым чэмпіянаце рэспублікі змаглі пацвердзіць свае высокія спартыўныя званні.

У гутарцы з прызёрам чэмпіяната рэспублікі 1969 г. Г. Пеўзнэрам я запытаў:

— Скажыце, калі ласка, у чым сакрэт вашага поспеху?

— Сакрэту ніякага няма, калі не лічыць тое, што я выступаў у сваім родным горадзе, а дома, як кажуць, і сцены дапамагаюць.

— Чым вы растлумачыце сваю няўдачу на старце? Ці можа гэта тактычныя ходы?

— Не, ніякага тактычнага ходу не было. Барацьба ёсць барацьба, і ў ёй ніхто

не застрахаван ад паражэнняў. Але я вельмі рад, што ўсе скончылася паспяхова.

— Акрамя матэматыкі шашак, чым вы яшчэ займаецеся?

— Вельмі люблю тэатр літаратуры і эстрадную музыку.

— Ну, што ж, жадаю вас паспехаў у вучобе і спорце.

Поспех універсітэцкіх шашыстаў па праву падзяляе і іх настаўнік — заслужаны трэнер БССР, старшы выкладчык матэматычнага факультэта Г. А. Драбушвіч, які падрыхтаваў спартсменаў да адказных спаборніцтваў.

М. ЧЭЛЯДЗЮК,
студэнт IV курса гістфака.

СПАРТАКІЯДА ЗДАРОЎЯ

Сярод супрацоўнікаў універсітэта праведзена спартакіяда здароўя, прысвечаная 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна. У ёй прыняло ўдзел звыш 400 чалавек, якія ўваходзілі ў каманды дзесяці прафсаюзных бюро.

Сілай і спрытам мераліся прафесары, дацэнты, кандыдаты навук, выкладчыкі і аспіранты.

Спаборніцтвы праводзіліся па 11 відах спорту: ва-

лейболу, баскетболу, стральбе, шахматах, падлёднай лоўлі, лыжнаму спорту, шашках і інш.

У агульнакамандным заліку I месца заняў фізфак, II далася кафедра фізічнага выхавання і спорту, III — матэматычнаму факультэту.

Варта звярнуць увагу на спартыўную работу прафбюро юрыдычнага, філалагічнага і гістарычнага факультэтаў, якія дрэнна арганізавалі свае каманды.

В. КАВАЛЕЎ,
галоўны суддзя спартакіяды, суддзя усесаюзнай катэгорыі, старшы выкладчык кафедры фізічнага выхавання і спорту.

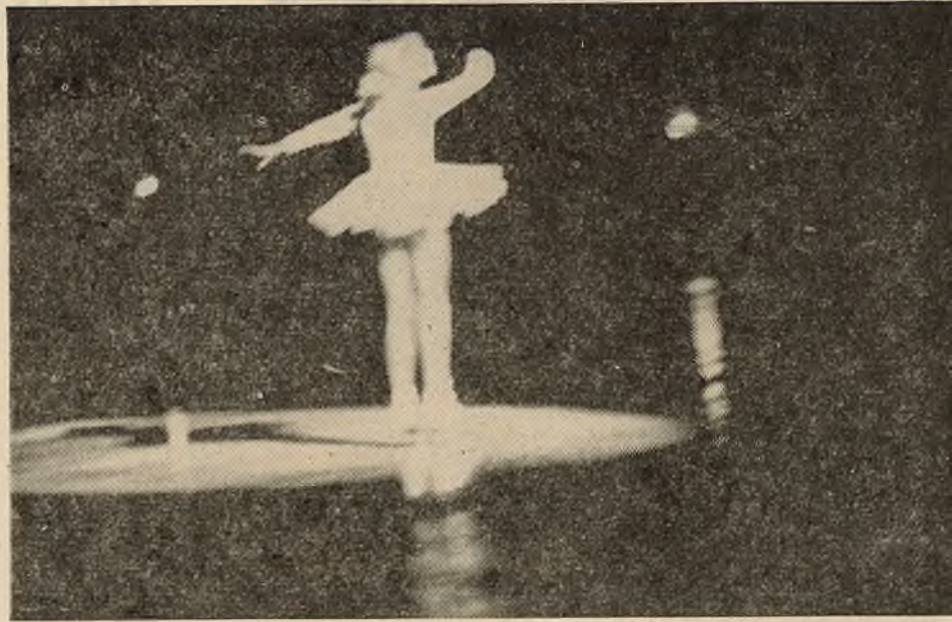
РЫБАЦКАЕ ШЧАСЦЕ

Паляўнічы калектыв БДУ правёў закрыццё сезону па падлёднай лоўлі рыбы. Спаборніцтвы праходзілі на азёрах Швакшта і Нарач. Першае месца па найбольш буйнаму экзэмпляру рыбы заняў старшы выкладчык кафедры матэматычнага аналізу Н. С. Ганчароў. На другім месцы — выкладчык хіміфака Э. В. Паваркоў.

Судзейская калегія вызначыла чэмпіёна і па агульнай вазе ўлову. Ім аказаўся супрацоўнік універсітэта У. Д. Мухаеў.

Усяго ў спаборніцтвах удзельнічалі 22 супрацоўнікі універсітэта.

В. КЛІМАЎ,
старшыня паляўнічага калектыву.

У рытме танца.

Фотаэцюд А. ЛАСМІНСКАГА.

Узняўся ўзвысь новы корпус хімічнага факультэта. Фота У. ФІЛАТАВА.

А Б'Я В А

Сёння а 19-й гадзіне ў актавай зале галоўнага корпуса адбудзецца вечар, прысвечаны трэцяму, працоўнаму семестру 1969 года.

У заключэнне нашымі гасцямі—студэнтамі Петразаводскага дзяржаўнага універсітэта імя Куусінена будзе пастаўлен канцэрт мастацкай самадзейнасці.

ПОШУКІ І ЗНАХОДКІ

У студзені гэтага года мы з вялікай цікавасцю ўзялі ў рукі першы нумар часопіса «Веснік Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта» (серыя грамадскіх навук), а нядаўна чытачы атрымалі наступную ннжку — першы нумар серыі філалогіі і журналістыкі. Калі параўнаць гэтыя два выпускі, то адразу ж кідаецца ў вочы, як хутка мяняе свае аблічча часопіс.

Першы нумар серыі філалагічных навук арыгінальна аформлен, вызначаецца разнастайнасцю шрыфтоў, багаццем тэматыкі. Усе гэта гаворыць аб тым, што «Веснік» удасканальваецца, каб быць на дастойным узроўні. Пошукі, знаходкі — так можна ахарактарызаваць першыя крокі часопіса.

Але галоўнае не ў вонкавым выглядзе «Весніка». Перагорнем яго старонкі. Цікава тэматыка, шырокае кола аўтараў, аддзелы, падбаранні з улікам найбольш поўнага адлюстравання жыцця філфака і журфака. Філфак БДУ — буйнейшы цэнтр тэарэтычнай думкі. Тут працуюць вядомыя літаратары і мовазнаўцы Беларусі. У артыкулах, змешчаных у «Весніку», яны расказваюць аб актуальных праблемах навукі і іх распрацоўцы ва ўніверсітэце.

Адкрывае часопіс артыкул дацэнта І. Я. Навуменкі. У ім каротка расказваецца аб станаўленні і развіцці беларускай прозы за 50 год.

Вярнуцца прынцыпу партыйнасці і народнасці, метаду сацыялістычнага рэалізму — непарушная аснова, якая жывіла і натхняла беларускіх паэтаў і прозаікаў.

І. Я. Навуменка прасочвае, як у творчасці пісьменнікаў розных пакаленняў адлюстроўвалася «вечная тэма» — чалавек і грамадства, іх узаснаадносіны. Выдатны творы Якуба Коласа, Янкі Купалы, Кузьмы Чорнага, Цішкі Гартнага і іншых пісьменнікаў старэйшага пакалення сталі пльменным падмуркам для нашай сучаснай літаратуры. У творчасці гэтых пісьменнікаў знайшлі сваё асэнсаванне зананамернасці рэвалюцыйных пераўварэнняў у Крыжы, іх уплыў

на гістарычны лёс народа і на фарміраванне новага чалавека камуністычнага грамадства. Гэтыя новыя рысы чалавека новай савецкай краіны, падрэсплівае аўтар, сталі магістральным кірункам творчасці малодшых пісьменнікаў: Янкі Брыля, Васіля Быкава, Івана Пташнікава, Івана Чыгрынава, Міхася Стральцова і многіх іншых.

Савецкая літаратура праўдзіва раскрывае камуністычныя ідэалы, стварае вобразы высокай мастацкай якасці і трэба, каб гэтыя ідэалы былі чыстымі, высокімі, вартымі савецкага чалавека. Барацьба за гэтыя ідэалы прысвяціў сваю творчасць Кандрат Крапіва.

У артыкуле «Кандрат Крапіва аб сатыры і сатырычнай намеды» У. С. Карабан вызначыў станаўленне мастацка-эстэтычных поглядаў беларускага байнапісца, прасачыў сувязь творчасці Крапівы з творчасцю Крылова, Гоголя, Салтыкова-Шчадрына і вызначыў адметныя рысы беларускай нацыянальнай сатыры.

У. С. Карабан выкарыстоўвае багаты матэрыял, які мае важнае навуковае значэнне. Аўтар расказвае аб значэнні і своеасаблівасці сатырычнага майстэрства Крапівы, вывучае крыніцы таленту байнапісца, што, безумоўна, дае багаты матэрыял для пачынаючых сатырыкаў.

Цікавыя звесткі аб творчасці Ф. Гладкова знойдзе чытач у артыкуле Г. Д. Сіненкі «Да пытання аб жанры».

Н. В. Галауно працуе над мала вывучанай праблемай «Барацьба паэтаў іскры» з «чыстым мастацтвам». Яна робіць цікавае даследаванне аб дзейнасці паэтаў і прозаікаў дэмакратычнага напрамку, аб'яднаных ванюл сатырычнага часопіса «Іскра», які стаяў у авангардзе барацьбы з дэспатызмам царскай улады і прыгонным правам, быў баявой зброяй у руках рэвалюцыйных дэмакратараў. Барацьба супраць «чыстага мастацтва», — робіць вывад аўтар, — гэта барацьба за сацыяльны перамены, барацьба матэрыя-

лізму з ідэалізмам, за перамогу эстэтычнай сістэмы Бялінскага, Чарнышэўскага, Дабралубава, Някрасава.

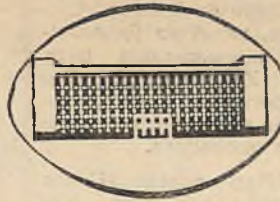
Не меншую цікавасць прадстаўляе ў «Весніку» раздзел беларускага мовазнаўства. Прафесар Л. М. Шакун у артыкуле «50 гадоў беларускага савецкага мовазнаўства» прасачыў развіццё беларускай навукі аб мове, зрабіў глыбокі навуковы аналіз прац вядомых лінгвістаў-беларусаў, падвёў вынікі напружаных навуковых пошукаў сучасных вучоных-моваведаў М. Г. Булахавы, М. А. Жыдовіч, М. І. Жырнэвіча, М. Я. Цікоцкага, П. П. Шубы, Я. М. Камароўскага.

Вялікую увагу прыцягну да сябе і артыкул прафесара А. Я. Супруна «Грамадскае прызначэнне мовазнаўства».

Над важнай праблемай мовазнаўства працуюць адзін з вядучых лінгвістаў М. Г. Булахуа (галоўны рэдактар часопіса), выкладчык В. П. Красней, аспірант Б. Ю. Норман.

Артыкулам дакана факультэта журналістыкі дацэнта Р. В. Булацкага «Друк, народжаны Кастрычнікам» адкрываецца раздзел часопіса «Журналістыка». У ім абагулянен шлях беларускай прэсы за 50 год, паказана вялікая роля друку, які з першых дзён існавання Савецкай улады палыміянным словам ілікаў народнай масы да класавай барацьбы, за перамогу рэвалюцыйных звабаў. Беларускі друк на працягу паўстагоддзя адлюстроўвае веліч будаўніцтва новага свету, паказвае небывалы духоўны росквіт савецкага чалавека, яго моцную ідэйную загартоўку і адданасць прынцыпам камунізма.

Артыкул В. І. Дубовіна «Аб некаторых рысах ленынскай публіцыстыкі» раскрывае спецыфіку працы над творамі У. І. Леніна. Аўтар падкрэслівае важнасць, актуальнасць вывучэння багацця публіцыстычных сродкаў правадыра ў сучасны момант

Праз «Веснік» вучоным адзінага ў Беларусі факультэта журналістыкі будучы пастаянна інфармаваць журналістычныя кадры рэспублікі аб далейшай распрацоўцы і ўдасканаленні тэорыі партыйна-савецкага друку.

«Веснік» таксама знаёміць чытача з рэцэнзіямі на кнігі, расказвае аб юбілейнай рэспубліканскай канферэнцыі на філалагічным факультэце. Амаль цалкам прыведзена выступленне дакана філалагічнага факультэта Люблінскага ўніверсітэта (Югаславія) прафесара Ціцэ Логара, прысвечанае жыццю і дзейнасці вучоных універсітэта ў Люблінах.

Часопіс расказвае аб навукова-тэарэтычнай канферэнцыі журналістаў Мінскай Вышэйшай партыйнай школы, прысвечанай 50-годдзю БССР і Кампартыі Беларусі; з этапамі развіцця беларускага радыё знаёміць артыкул І. П. Шпадрука.

У раздзеле «Нашы юбіляры» змешчаны цікавыя нарысы В. А. Захаравай аб жыццёвым шляху і навуковай дзейнасці прафесара Любові Іванаўны Фіглоўскай у сувязі з 60-годдзем з дня яе нараджэння і 35-годдзем педагогічнай працы.

Вялікую навуковую вартасць мае артыкул «Цюрыхскі рукапіс» Сымона Буднага, дзе расказваецца аб адным з ідэолагаў гуманізма і эрфармацыі ў Беларусі і Літве Сымоне Будным. Аўтар аналізуе прагрэсіўныя погляды беларускага «кэрытыка», як называлі Сымона Буднага яго ворагі.

Як бачна, важнасць праблем, якія ўзялі вучоныя філалагі і журналісты, пераплятаецца з разнастайнасцю і багаццем тэматычнага зместу ўсяго «Весніка».

І. САЧАНКА,
А. СЛУКА.

Адказны рэдактар М. І. ЮСЬКА.